

ЯНКО ПЕРАТ

СИВИЯТ ГОСПОДАР

Превод от хърватски: Мая Якимова, 1979

chitanka.info

Лунният блясък на нощта чезнеше, но денят още спотайваше багрите си. През тази млечна сивота, която не беше нито ден, нито нощ, много бавно, с крачки на опитни алпинисти, двамата се изкачваха нагоре към скалите, които само преди миг се отърсиха от мекото обятие на нощта и като мрачни великани пробиха висините, образувайки остри силуети върху мътната белезникавост на чистото небе. Свежият утринен въздух, който като че ли се стичаше от околните върхове, накара Яна да затрепери. Студът се промъкваше под дрехите и стигаше чак до костите.

— Студено е, а?

— Да, Франце, цялата треперя, но бързо ще се стопля, за мен ти не се страхувай!

— Изглежда, трябва да побързаме. Ще можеш ли да вървиш побързо?

— Защо, Франце, нали преди малко каза, че имаме достатъчно време! Знаеш, че въздухът е много оствър. Трябва да дишам с отворена уста, а пък не съм свикнала.

Всъщност Яна никак не беше доволна, почти съжаляваше, че реши да участва в това изкачване. Може би причина за лошото ѝ настроение бе така ранната утрин, може би мисълта за петте години, прекарани в долината, нощта, изминалата в бдение или пък всичко заедно.

— Само да излезем горе, под ония голи скали, и малко ще си отдъхнем.

— За мен не се бой, Франце, ще вървя — отвърна му с тих глас, както обикновено. Не искаше той да разбере, че ѝ е криво и че е крайно измъчена от нощта в колибата, където не успя да мигне.

Изминалата нощ я източи до крайност. Неприятностите идваха една след друга. Колибата, в която надвечер се приютиха, беше изоставена от няколко седмици и цялата беше просмукана от есенна влага. Щом запалиха огън, влагата се обърна на пара, която притискаше дима към земята и всичко вътре се покри със сажди. Клепките на Яна пареха и боляха, докато помещението не се изсуши и димът започна свободно да излиза през отвора на стряхата.

Дълбоко в сърцето си повече се ядосваше на себе си, отколкото на Франце. Той непрекъснато се грижеше за нея. Сам приготви чая и извади храната, определена за вечеря. После донесе отнякъде наръч

сено и ѝ направи постеля близо до огъня. Самият той се задоволи с дълга, но тясна дъска, която също премести до огъня. Най-много от всичко я измъчи усилието да възпре яда си и старанието да изглежда весела, макар че сълзи напираха да рукат от очите ѝ.

Боеше се, че няма да издържи дълго, че ще покаже своето душевно раздвоение. Затова веднага след вечеря си легна. Метна якето върху главата си, стисна го здраво, натрупа сено под главата си, за да стане по-високо, и се престори, че вече спи. Всяко нейно движение бе като на опитен алпинист, свикнал да нощува където и да е. Франце я гледаше с тих възторг, но нищо не каза. И тя мълчеше. Съзнаваше, че това са остатъци от минали спомени и от това, което някога умееше. Скоро усети под себе си земята, чиято твърдост не можеха да смекчат няколко наръча сено, донесени от Франце. Почти веднага започнаха да я болят костите, но не искаше да се покаже разглезена и задиша така дълбоко, като че ли отдавна беше заспала. Тъй като очите ѝ бяха затворени, тя усети как Франце покри гърба ѝ със своето яке. Сетне чу да слага нови цепеници в огъня и да се намества върху дъската. Дълго слуша прашенето на огъня, после до слуха ѝ достигна равномерно и силно дишане. Франце спеше дълбок, здрав сън.

„Вече няма защо да се преструвам“ — помисли си с облекчение, обърна се на гръб и загледа опушения таван, осветен от трепкащата светлина на огъня.

Защо всъщност е тук? Защо не си лежи в къщи, в мекото легло, покрито с чисти, приятно миришещи завивки?

Дойде тук да търси отговор на въпроса, който вече толкова време я измъчваше и тровеше живота ѝ. Какъв е този чар, който с такава непреодолима сила привлича Франце на лов в планината и ѝ го отнема винаги когато тя най-силно желае той да остане вкъщи, при нея?

Колко пъти напразно се е мъчила да го спре и ако някога все пак е успяvala да го задържи у дома, той през цялото време е оставал замислен и тъжен. Затова винаги е съжалявала, че не го е оставила да върви там, където го влече сърцето му.

Яна обичаше Франце. Искаше той да принадлежи само на нея, затова се стараеше да изпълва живота му колкото може повече и наистина успяvala. Единствено от пушката и от лова в планината не успя да го откъсне. От началото се дразнеше. Това чувство завладя сърцето ѝ бавно, докато се превърна в ненавист, в някаква странна,

пареща ревност към лова и планината, сякаш ставаше дума за човешки създания, които искаха да ѝ отнемат мъжа. В душата си носеше една чувствителна, болезнена рана. Винаги бе желала да бъде всичко за него и остана дълбоко разочарована, когато не успя. Усещаше инстинктивна ненавист към всичко, което така привличаше и задържаше мъжа ѝ. Беше много чувствителна и си въобразяваше, че той търси утеша за душата си в планината, а не в нея.

С такова настроение тя често мислеше какво да направи, за да го привлече още повече към себе си и да го откъсне от непреодолимата сила, теглеща го все на лов към планината, докато веднъж не ѝ хрумна, че тя самата трябва да види и опознае своята „съперница“, която съблазняваше мъжа ѝ и е по-силна от нея.

Не беше нужно да убеждава дълго Франце. Той без колебание ѝ обеща, че следващия път ще я вземе със себе си, и ето че сега лежи на твърдата земя в колибата, гледа играта на сенките, образувани от трепкащите пламъци на огъня, и опъва разглобените си крайници.

Огънят догаряше, а тя не можеше да заспи. Таванът започна да приема фантастични форми в светлината на огъня, който изведнъж се разгоря с ярки пламъци, но много бързо изгасна и пепел покри нажежените въглени. През пукнатината в стряхата засвети луната и с нежната си, хладна светлина любопитно заопипва сивотата в колибата. Яна лежеше и с широко отворени очи гледаше лунния лъч. В нея оживяваха спомените и от тъмнината прииждаха мисли...

С облекчение стана, когато Франце се събуди два часа преди изгрев-слънце и каза, че трябва да тръгват. Бързо се стегнаха, излязоха от колибата и поеха към върха.

Пътеката водеше рязко нагоре по стръмния, обрасъл склон в посока към варовиковите кули, които, съвсем тъмни, стърчаха пред височината, покрита с пелена от сняг, натрупан преди няколко дни. Клековите храсти от скалите като че ли висяха в синкавия здрач. Двамата стигнаха скалите точно в мига, когато иззад Червената канара се разляха ранните пурпурни зори. Всяка секунда щеше да се покаже и слънцето. Върхът Кърна вече беше видял изгрева, защото целият бе облян в пурпурен блясък. Снежните кристали мътно блестяха и очакваха лъчите на утринното слънце да ги изпълни с перли.

— Тук ще си отдъхнем, но само за малко. Заедно със слънцето излизат на паша и дивите кози! — рече Франце и свали раницата си.

Постла якето си върху заснежената височинка, за да седне Яна.

— Там горе, виждаш ли, по онази тераса ще излезем при скалата, която не е толкова опасна, и ще стигнем чак до Лужница. Там ще видим диви кози.

— Зная! Тази пътека ми е позната още преди да стана жена на високопланински ловец — продума язвително тя, но Франце не я чу, защото беше отправил поглед към скалата Масонк и с бинокъла си внимателно разглеждаше планинските тераси.

„Дори не ме чува“ — помисли си обидено тя, защото той нито й отговори, нито пък показва, че я е чул. „По всичко личи, че всяка стара коза му е легнала на сърцето повече от мен“ — ядосваше се тя. Сигурно затова остана сляпа и безчувствена към красотата дори и тогава, когато меко я погалиха слънчевите лъчи, току-що пробили чистия, утринен въздух над Червената канара.

Очите на Яна се вглеждаха навътре в душата ѝ и пред тях се мярна нещо от миналото...

Спомни си как срещна Франце в планината, дадоха ѝ го точно тези планини, които сега идваха да ѝ го отнемат, както сама си представяше.

Кой знае дали някога щеше да се срещне с него, ако един ден заедно с приятелката си Ида не беше се заблудила в клековия лабиринт, покрил склона под Миговец. Тогава искаха да съкратят пътя към дома, защото слънцето клонеше на запад. Едва слезли от върха, те се спуснаха надолу по склона с надеждата, че ще излязат направо на пътя. Но стръмнината, отначало все още търпима, изведнъж започна рязко да води към клековите гъсталаци на около един изстрел разстояние по-надолу.

— Смело, Ида! Щом стигнем клека, ще е по-леко, ще видиш — утешаваше Яна приятелката си, която започваше вече да плаче. Надеждата ѝ обаче не се оправда. В клековите гъсталаци беше наистина по-малко опасно, но затова пък по-неприятно. Скоро краката им бяха изподрани чак над коленете. А гъсталакът ставаше все по-непроходим, храстите — все по-гъсти и високи, та чак скриваха околността пред очите им. Тревогата на двете момичета се усилиаше. Слънцето бе вече докоснало Липник и бавно залязваше зад скалата. Ида, по-неопитна, започна да плаче. Яна се мъчеше да я утеши, но

скоро и тя се разплака. И в този миг, сякаш изникнал от земята, пред тях се появи ловец, млад и засмян.

— Защо плачете, момичета? Да не сте се заблудили?

— Ах, искахме да съкратим пътя и сега не можем да се оправим в този лабиринт. Моля ви, помогнете ни! — помоли го Яна развлънтувана, докато Ида в същия миг заплака на глас, сигурно защото почувства облекчение — най-сетне видя човек и сега можеше да даде воля на насьбралия се страх.

— Да не сте ранена? — попита загрижено ловецът, щом чу разплаканата Ида. Но тя не можеше да му отговори поради голямата буца, заседнала в гърлото ѝ. Кимаше отрицателно с глава и се мъчеше да се усмихне през сълзи.

— Не! Само целите сме издрани — отговори Яна.

— Тогава хайде след мен! — подканни ги ловецът, като повече на себе си промърмори: — И без друго със Стария днес нищо няма да стане!

После много бързо ги изведе на пътечката. Изпрати ги до подножието и по продължение на бучащата Толминка чак до Толмин. Ловецът беше Франце. Още от пръв поглед ѝ се стори самоуверен, решителен и толкова хубав! Още тогава между нея и Франце се създаде невидима връзка, която по-късно ги събра завинаги.

„Нашето щастие би било наистина пълно“ — мислеше си Яна, — „ако го нямаше този «Стария», когото пропъдихме през онзи летен следобед“. Духът на „Стария“ винаги ги беше разделял. Появяваше се в различни образи: понякога като стар глухар, друг път като стар глиган, трети път като стар козел. Отначало Яна не го забелязваше. Присъствието на „Стария“ започна да усеща по-късно, след сватбата. Отначало не му отдаваше особено значение, защото бе щастлива, защото бе силно влюбена във Франце и доволна от всяко внимание, което той ѝ оказваше. Повече не можеше и да желае, макар още тогава да я болеше, когато той отиваше на лов. Тази болка с годините нарастваше у нея, а едновременно с това растеше и страхът, че за него тя ще става все по-малко привлекателна — страхът от старостта я плашеше тайно.

Вятърът промени посоката си. Зафуча откъм долината и зашиба към върха. От долината под тях се вдигна мъгла, изпълни котловината и запълзя нагоре.

— Гледай как се изкачва мъглата! Страхувам се, че времето ще се влоши. Дано вятърът задържи мъглата поне още два часа там, долу! Иначе ще излезе, че напразно се бълсахме, а дивите кози няма и да видим! — каза Франце.

Вятърът започна отново да фучи и спря пълзенето на мъглата.

— Знаеш ли, вече си починах, да побързаме нагоре! Мъглата може и да не ни настигне толкова бързо — каза Яна.

— Права си. Хайде!

Франце напълни пушката си и прикрепи към нея оптическия мерник. После каза на Яна:

— Отсега нататък трябва да мълчим. Внимавай да не се подхълъзнесаш!

Пътят беше наистина неприятен. Снегът бе една педя, затова краката им леко се пързалиха по него. „Но какво ли го интересува него дори и да се подхълъзна! Стига само да не извикам, като падам, за да не подплаща козите му.“ Такива мисли се въртяха зад навъсеното чело на Яна. После съжали, защото Франце внимателно ѝ подаде ръка и ѝ помогна да мине през стръмната тераса.

„Може би съм несправедлива. Към мен е винаги толкова грижовен“ — мислеше си тя. „В края на краищата той и преди ходеше на лов и тогава не му натяквях. А след това ме обичаше още по-силно. Ох, ако нямах чувството, че не съм му най-скъпата! Защо не мога да го задържа, да остане при мен? Защо се държи така особено, щом му разваля плановете и не може да тръгне след «Стария»? Нима планините за него са по-красиви, по-привлекателни от мен?“

Предизвикателно насочи погледа си към планинския масив Шкофичи. Той се издигаше във висините като символ на дивата мощ и прелестната хубост — целият озарен от слънцето, което хвърляше блъскави, златни цветове върху скалите, покрити с лед. Още по-високо над него грееше в бяла ослепителна светлина връх Кърна. Яна притвори очи. Погледът ѝ прелетя около огромните балвани, откъснали се от варовиковите кули, по заснежения скат надолу към тъмнозеленото подножие, обрасло с клекови храсти чак до гората, която пламтеше, гореше в буйната пъстрота на есента и се потапяше в мъгла, пенлива като диво, разбушувано море, преляло извън котловината.

Изведнъж се почувства някак мъничка, незначителна. За първи път сърцето й се затвори с такава покорност. Не беше безчувствена към красотата на природата и тази красота сега я изпълни с възторг.

По небето се запроточиха неизвестно откъде стада от бели облаци и закриха слънцето. Франце със страх гледаше към небосклона и към развирената под него мъгла. Тихо се изкачваха към скалистото възвишение. Стъпките им на няколко пъти се кръстосваха със следите на диви кози, но Франце не им обръщаше особено внимание, защото бяха отпреди ден, два, а може би и повече. Изведнъж той се спря и започна внимателно да разглежда една следа. Необикновено голяма и широка диря водеше от върха и извиваше към прохода между канарите, накъдето се отправиха и те двамата.

— Това е той! Днес е минал оттук. Може и преди четвърт час — мърмореше Франце.

— Кой е този той? — попита тя, също шепнешком.

Франце гледаше следата и без да се обрне към нея, разгорещено шепнеше:

— Това е старият див козел, който вече няколко години броди по непроходимите места и отсечки от Липник около Червената канара и от време на време, много рядко, преминава чак до Масонк. Предпазлив е като дявол. Някой, като че ли беше Якоб, го нарече Сивия господар и това име се залепи за него. Днес е излязъл от неприступното си царство. Това значи, че още не е толкова стар, че любовта е съблазнила и него или пък е предчувстввал, че времето ще се развали.

Известно време Франце гледаше Яна и тя забеляза как в очите му свети странен огън.

— Стигнал е Лужница. Не може да е далеч. Ако бъдем предпазливи, скоро ще го видим.

При нейното настроение възторгът му й причинява болка. Само преди няколко мига дълбоко в себе си разбра, че не може да бъде всичко за него и това открытие сега се превърна в страх. Какво ще стане, ако е така? Ако съм му само в тежест? Характерът й беше такъв, че обичаше да преувеличава. Очите й за миг се замрежиха от сълзи. Бързо ги изтри с ръка, за да вижда добре пред себе си, тъй като теренът ставаше все по-стръмен.

„Не бива да му преча, за да не го лиша от удоволствието му“ — помисли тя и тихо, неуморно продължи да крачи след него.

Изкачиха се на скалистото възвишение, където точно срещу тях стърчаха двата великана: Пелиновец и Масонк. Единият на изток, другият на запад. Помежду им зееше див и запустял проход; от пропастта наоколо вееше хлад.

Високо, почти под върха Пелиновец, те стъпиха на скалата, по която водеше на север тясно изсечена пътека. По-нататък теренът се разширяваше, наподобявайки голям природен амфитеатър, затворен на изток от Червената канара и Чърнелските върхове, а на север — от варовиковите кули Шкофичи. Между тях и Масонк на юг имаше проход през една тясна тераса в посока към Големите пясъци.

— Гледай, трябва да стигнем при оня скален зъб, който скрива изгледа към Лужница. Стъпвай внимателно, за да не си навехнеш крака — зашепна Франце и веднага, без колебание, тръгна по скалата.

Пътеката наистина беше много стръмна, но не много опасна. През лятото по нея минаваха животни, пастири и алпинисти. Сега цялата беше покрита с лед. Това не пречеше на Франце да крачи бавно и сигурно по опасните скали.

У Яна не беше останало нищо от предишното упорство. Щом се заизкачва нагоре по скалата, от тъмните долини наоколо в лицето ѝ задуха хлад. Дълбочината привлече погледа ѝ и внезапно в нейната глава изплува лудата мисъл да се остави в студените обятия на пропастта и да сложи край на всичко... Франце ще бъде свободен. След нея ще остане само споменът, може би сладкият спомен за малката упорита Яна. Очите ѝ отново се наляха със сълзи, а дълбочината я мамеше...

— Не, не! — отривисто стисна ръката на Франце, която обезпокоено се протегна към нея. Той точно тогава се обърна да види как стъпва след него и забеляза, че в очите ѝ свети безумен пламък.

— Страх ли те е, Янка? Да се връщаме ли?

— Ах, не! Само малко се уплаших. Вече не е толкова страшно, остават още няколко крачки. Хвани ме за ръката, докато преминем, — отговори тя и чак сега усети колко топли бяха ръцете му. „Той винаги има топли ръце“ — мина през главата ѝ заедно с приятното чувство за сигурност.

Пропастта с двете студени крила остана зад тях. Отново бяха в безопасност. Само при мисълта за страшното изкушение изведнъж ѝ стана така студено, че се затресе с цялото си тяло.

— Студено ли ти е? — попита я той шепнешком.

— Не, само над пропастта не ми беше добре, но ми мина. Не съм свикнала на това — отвърна тихо и се опря на Франце. Погледна го и добродушното му, усмихнато лице изпълни сърцето й с тихо доволство. Сякаш слънце я стопли — не това истинското, което им се изпречи на път за скалата Пелиновец, но някакво друго слънце, чието име не знаеше.

— Внимавай да не откъртиш и срутиш някой камък! — напомни той и предпазливо тръгна близо до скалата под защитата на скалистия зъб, щръкнал от нея. Направи още няколко крачки и стигна до него. Внимателно загледа пред себе си и почти веднага се сгуши. Махна с ръка на Яна да се приближи. Тя дойде, приседна до лявата му ръка и отправи поглед нататък. Под пурпурната глава на Червената канара върху снежния килим, който покриваше долинката, забелязаха стадо диви кози. Вятърът беше навеял сняг от върховете и канарите, разположени наоколо.

— Не виждам там Стария. Кой знае къде се е запилял този дявол — съвсем тихичко продума Франце и й подаде бинокъла, а той с оптическия мерник загледа стадото и околността с надежда, че някъде ще се мерне негово височество Сивия господар.

Яна доближи бинокъла до очите си и в стъклото формата на животните, преди така мъглива, сега се измени в строго очертани силуети на кози, като че ли облечени в черни, сватбени одежди. Започна да брои: една, две, три, пет, десет, петнадесет, седемнадесет. Някои от козите бяха на заснежената поляна, други — малко по-високо на склона, където кротко пасяха.

За първи път в живота си наблюдаваше отблизо тези животни. Преди беше виждала няколко пъти диви кози, но от голямо разстояние, и то като тичат. Сега ги наблюдаваше в тяхната естествена среда, несмущавани от никого. Забеляза, че на снежния килим се бяха събрали предимно млади козли и няколко водещи кози, които сякаш гледаха играта на буйните млади козлета. Те се търкаляха през глава и се пързалиха по късите снежни пътечки, като най-напред сядаха на опашките си. Това пързалияне явно много им харесваше, защото много пъти се връзаха горе и отново се спускаха. Тук-там подскачаха палаво и правеха разни номера. Това така забавляваше Яна, че не сваляше бинокъла от очите си.

Изведнъж Яна забеляза как стадото се смути. В средата тичаше силен и охранен козел. Той се насочи към стройната коза, която наглеждаше малките. По-старите, тригодишни и четиригодишни кози, изплашено се разбягаха на всички страни, но само след няколко скока спряха и се обърнаха. Козленцата приближиха още повече майка си. Козата, към която се беше насочил черният козел, очевидно не беше още много разпалена, защото се отдалечи с дълги скокове.

— Както виждаш, сватбуването им едва започва. Най-късно след седмица козата няма да бяга така от козела. Гледай, той пак крои нещо!

Козелът този път не се втурна, остана на мястото си и предизвикателно загледа наоколо с гордо вирната глава. Забеляза друг козел, който внезапно се беше появил на склона и от малкото възвишение също гледаше към козата. Беше изключително едър и развит. Неговите рога се извиваха високо над ушите. Само цветът на изтъркания му кожух беше малко по-сив.

— Това е той! Той е Сивия господар — прошепна Франце.

Козелът, който се отдели от стадото, затича в посока към Стария и спря чак след възвищението на склона. В същия миг сивият козел се втурна така диво надолу, че снегът подире му се вдигна на облак, обърна се към черния козел и спря на няколко скока пред него. Щом видя, че противникът все още стои, той наведе глава и се хвърли напред. Нападнатият обърна рогата си и едва беше отблъснал първия удар, когато сивият козел отново го атакува. Този път той отскочи само встрани и се спусна в бяг. Нападателят препусна след него по склона. После побягна през стадото кози и затича към скалата, където стояха Яна и Франце. Двата козела профучаха като вятър едва на десет метра от тях към края на пропастта и изчезнаха в грохота от камъни, търкалящи се подире им. Стадото отново започна да пасе спокойно, сякаш нищо не беше се случило, и малките отново се запързалаха надолу по снега.

— Колко е красиво! — прошепна учудено Яна, усмихна се и погледна Франце.

— Видя ли го! Започват вече да се разгорещяват. Скоро ще има уговорки, за да стане и сватбата. Видя ли само какъв козел!

Изведнъж нещо изфуча край лицата им. Двамата едновременно погледнаха към козела. Стадото се изплаши и като по заповед всички животни се обърнаха към козела.

— До носа ни стигнаха — измърмори Франце.

Стадото така лудо хукна през седловината, че камъните с грохот полетяха надолу по скалата, спирайки чак при заснежената пропаст.

Отново задуха вятър и скалистата местност потъна зад мъглива завеса, която премина през прохода, загърна го, а после покри върховете над него така, че останаха видими само фантастичните очертания на гребени и скали, докато и те най-сетне потънаха в синята мъгла.

— Аха! Южният вятър изтласка мъглата нагоре. Ще изчакаме няколко минути, може студеният въздух да я притисне по-ниско в долината.

Яна и Франце се приютиха под скалата и им се струваше, че през тази млечна сивота прииждат нагоре нови и нови пластове мъгла. Около скалите вятърът започна още по-бясно да вие, свири и бучи. Планината посегна към своето страшно оръжие — неочекваната промяна на времето — и по якетата им съвсем безшумно полепнаха първите снежинки.

Мъглата не отстъпваше. Над тях и навсякъде около тях беснееше виелицата. Вятърът гонеше пред себе си снежинките, които се въртяха в буен танц, блъскаха се в края на скалите и сякаш с различни гласове звучаха в една мелодия.

Яна се притисна към него.

Да му каже ли какво преживя днес сърцето й? Не, по-добре е да мълчи. Не бива той да разбере, че се е съмнявала в него, че е дошла тук, за да го откъсне от очарованието, което сама не познаваше. Сега вече се убеди, че това не е възможно, защото иначе би изчезнал и самият Франце. Това ще остане нейна тайна, която ще носи в сърцето си, за да й бъде утеха винаги когато той откликне на зова на дивите планини, а тя ще трябва да го чака да се върне отново при нея. Всичко това проблесна за миг в главата ѝ.

Времето летеше незабелязано. Нямаше и половин час, откакто стояха под скалата, и вятърът започна да утихва. Снежинките вече не се въртяха пред тях в мъглива завеса, а започнаха чуден танц като същински бели пеперуди.

— Времето все пак ни помага. Виждаш ли, виелицата отмина. Сега ще гледаме да се върнем поне в долината, макар да ме е страх, че с лова вече приключихме!

— Ще вали ли още сняг?

— Не зная. Ако вятърът беше прогонил мъглата, веднага щях да ти кажа, но сега не виждам нищо. Но поне според вятъра изглежда, че мъглата ще изчезне.

От долината задуха по-силно и по тях отново изплуваха контурите на скалите. Мъглата се вдигна по-високо. Гъста и мръсна, тя обвиваше всички върхове наоколо и не можеше да се разбере мъгла ли е или тежък облак, от който се сипеха снежинки.

— Веднага трябва да тръгнем към долината. С дивите кози днес нямаме късмет — рече Франце, измъкна се от скривалището и се огледа наоколо.

Белият килим на пресния сняг не беше още достатъчно дебел, за да покрие напълно набраздената местност наоколо. Върху тази снежна белота ярко контрастираха черните храсти на клека и сивите камъни. Франце се огледа и изведнъж му се стори, че клековият храст помръдва. Вгледа се внимателно и разбра, че това не е храст, а козел.

— Дай ми бинокъла, бързо!

Яна му подаде бинокъла, но козелът, изглежда, беше забелязал движенията им, защото силно изврещя и с няколко скока се изгуби.

— Хей, да му се не види! Не ни върви! А беше точно Сивия!

Все още гледаше след него. Надяваше се, че ще се върне, ако не ги е подушил. И наистина, скоро го мярна отново — той се появи доста по-високо на скалата и с вирната глава задуши на всички страни.

— Дай ми пушката! Ще му стрелям в движение. Ако се приведа, ще ме прикрива балванът, който се издига ей там.

Яна му подаде пушката, а той ѝ върна бинокъла. След това загледа мъжа си, който не откъсваше поглед от козела. Франце не гледаше къде стъпва, но с еднакви, много точни и тихи крачки тичаше напред. „Като козел“, мина ѝ през главата, сякаш самият той се беше превърнал в неразделна част на планинския свят свързан с него, както всички диви създания, обитаващи тези висини. Отново я завладя същото сложно чувство, родило се тази сутрин в душата ѝ — смесица от тихо покорство пред откритието, че тя е само частица от вселената, че сега е намерила себе си по пътя към това, от което преливаше сърцето ѝ.

Франце наближи вече балвана, опря се на него и се прицели, но явно му се стори далеч, защото сне оръжието. Яна гледаше към козела.

Тъй като не чу изстрел, тя отново обърна глава към Франце. Видя го скрит зад скалата да съблича якето си и да го обръща наопаки, така че черната подплата да е от външната страна. Закачи якето на приклада и леко го повдигна над главата си.

„Какво прави там?“ — помисли Яна и загледа с още по-голям интерес. Франце отново вдигна черното яке малко над скалата и леко го размърда насам-натам. Козелът трепна, вперил поглед в скалата, зад която се криеше Франце, и внезапно направи няколко скока напред.

— Аха, Франце иска да го надхитри! — спомни си Яна, че за нещо подобно бе чела или чувала някъде.

Това, което ставаше пред очите ѝ, погълна цялото ѝ внимание и тя забрави всичко останало. За нея съществуваше само Франце, скрит зад скалата, и едрият козел на самия връх на скалата с навъсеното небе над тях. Видя Франце, прилепнал към скалата, да се прицелва в големия козел. Пак погледна козела. Той още стоеше горд и недоверчив.

В същия миг животното се залюля, подскочи и падна. Едновременно се чу изстрел, чието продължително echo загълхна в безкрайя. Козелът се търкулна в подножието и повече не мръдна. След него плъзнаха една след друга малки снежни лавини, които се сипеха от скалата по склона, сякаш искаха да покрият своя мъртъв господар.

Яна се изправи и тръгна към Франце, който вече я чакаше. Той мълчаливо взе раницата от ръцете ѝ и я метна на гърба си. Канеше се да тръгне към убитото животно. Яна стоеше, без да мръдне, и го гледаше с усмивка. Той пристъпи към нея, притисна я до себе си и докосна устните ѝ.

Франце метна козела на раменете си. От тежките оловни облаци, надвиснали над самата земя, започнаха да падат безброй снежинки.

Тръгнаха към долината. Зад тях остана само дирята, едва забележима в това широко пространство, и пътеката, по която се сипеше снегът. Следата бързо ще се заличи, ще се изгуби под чистата белота на снега. Ще остане само в двете сърца, ясна и неунищожима. Като спомен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.